

skal gaa til Likvidation af den gamle Sparekasse og Oprettelse af en ny. Der bliver i Virkeligheden ikke en saa uhyre Forskel, som adskillige af de ærede Medlemmer lade til at tro. Jeg har nu den Tro — og den højtærede Indenrigsminister har ikke overbevist mig om det modsatte —, at det vil være lettere at gaa til Likvidation end at gaa til en Ophjælpning, saaledes som den højtærede Minister har foreslaaet.

Naar jeg, som jeg siger, ikke er bleven overbevist af den højtærede Indenrigsminister, er det, fordi han ikke har fremført Grunde for denne sin Opfattelse. Han har sagt Gang paa Gang, at det, han vilde, var at oprette Sparekassen paa ny, men han har i Virkeligheden ikke anført en eneste Grund derfor. Der har været givet en Antydning af, at det skulde være, fordi man frygtede en Masse Processer — man har talt om Tusinder af Processer. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis man gaar til en Likvidation, muligvis med Tilskud fra Statens Side, og idet man fuldt ud sikrer alle Debitorerne i Sparekassen, at deres Prioriteter ikke ville blive opsagte — det kan man nemlig meget godt gøre under en Likvidation, og Formen, hvorunder det kunde ske, er ikke vanskelig at finde —, og gør det paa den Betingelse, at man udelukker den Fordring, som Sparekassen mener at have paa Smøreksporforeningen, vil netop Muligheden for og Udsigten til alle disse Processer, der er talt om, være ganske ude af Verden.

Det er nu ikke for mig afgørende, om man gaar den Vej at opretholde Sparekassen eller den af mig antydede Vej, men det bør da heller ikke være afgørende hverken for den højtærede Indenrigsminister eller for de Herrer, der særlig repræsenterer Sparekassen; thi Forskellen imellem paa den ene Side en Opretholdelse af den nuværende Sparekasse i to Afdelinger, A og B, og paa den anden Side en Likvidation af den gamle og Oprettelse af en ny Sparekasse findes i Virkeligheden kun paa Papiret. Men juridisk set tror jeg, at man vil komme lettere over det med en Likvidation under de Former, jeg her har antydet, og det vil dernæst være lettere og rimeligvis ogsaa billigere at gaa til Oprettelse af en helt ny Sparekasse. De Midler, som man fra Statens Side vil komme til at yde dertil, vilde sikkert gøre en langt større Virkning end den direkte Gave eller det direkte Tilskud, der her er Tale om at yde. For mig er det, som sagt, ikke Hovedsagen. Jeg er villig til at lade mig

overbevise af den højtærede Indenrigsminister, men jeg maa kun sige, at det er ikke lykkedes endnu. Det er et Spørgsmaal, som efter min Mening bør finde en nøje Drøftelse i det kommende Udvalg.

Jeg skal hermed slutte og kun gentage, at det forekommer mig at ville være en heldig Fremgangsmaade, hvis den højtærede Indenrigsminister kunde følge min Henstilling om at tage en Revision af Sparekasseloven op til Behandling samtidig med det foreliggende Forslag. Jeg føler mig overbevist om, at den Sikkerhed, hvormed man vil gaa til de Foranstaltninger, man en Gang vil gaa til, og den Lethed, hvormed disse Foranstaltninger ville kunne gennemføres, ville betydelig forøges, hvis den højtærede Indenrigsminister kunde naa at foretage det Skridt, jeg her har tilladt mig at anbefale.

R. Andersen: Idet jeg først vil udtale min Anerkendelse af den smukke Maade, hvorpaa det ærede Medlem, der nu satte sig, omtalte den foreliggende Sag, hvorved han ikke søgte at skyde Skylden fra den ene over paa den anden eller at gøre den ene mere ansvarlig for, hvad der er sket, end den anden, og hvorved man havde det Indtryk, at han vil være med til at gøre et Arbejde for at faa det bedst mulige Resultat ud af den foreliggende Situation, vil jeg dog gerne gøre en Bemærkning til det, han sagde til mig. Det ærede Medlem sagde, at jeg i mit Foredrag havde skildret den Ulykke, der havde ramt den sjællandske Bondestand, med noget stærke Farver, og at der ikke i den Ulykke, der var sket, laa nogen Berettigelse for det Krav til Statskassen, som stilles igennem det her forelagte Forslag. Jeg tror nu heller ikke, jeg fremstillede det saadan, at man havde et ganske bestemt *Krav* derpaa. Heller ikke søgte jeg at være rørende for derved at vække Medfølelse, men jeg gjorde kun, hvad jeg kunde, for at fremstille Forholdene sandt, saaledes som de i Virkeligheden ere, og jeg har ikke overdrevet, derom føler jeg mig overbevist. Som sagt, jeg mener ikke, at man derfor kunde gøre et stærkt Krav gældende, men naar jeg drager en Sammenligning mellem Bankerne og vor Stilling overfor dem og saa det, som nu er sket ved Den sjællandske Bondestands Sparekasse, mener jeg, at selv om man ikke just kan sige, at de to Tilfælde have akkurat den samme Karakter, falder Sammenligningen snarere ud til Fordel for Sparekassen end for Bankerne. Nøden